

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 9

1974 2. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 1.75

Heismontørstreiken Viser vegen i kampen mot lønnsnemnd

Heismontørene fortsetter streiken for å beholde sine arbeidsplasser og dermed for å bevare sikkerheten ved heiseanlegg. Streiken føres som lovlig etter at ledelsen i Norsk Elektriker- og

Imperialistisk nyoppdeling i Middelhavsområdet

Situasjonen fra tida etter 2. verdenskrig - med USA som den helt dominerende imperialistiske stormakt både økonomisk, militært og politisk - er nå definitivt forbi. Det økonomiske styrkeforholdet har jevnet seg ut, og dermed følger med nødvendighet en utjevning av den politiske og militære dominansen. Underordningen under USA avløses av likestilling, selvstendighet og skjerpet konkurranse om markedene. Det nye styrkeforholdet fører med nødvendighet til en tilsvarende nyoppdeling av landområdene, både med økonomiske, politiske og i siste instans militære midler.

Denne prosessen har det siste året kommet særlig tydelig til uttrykk i Middelhavsområdet. De siste åra har USA og EEC ført en stadig skjerpet økonomisk og politisk kamp om markedene og innflytelsen her. USA har truet med økonomiske sanksjoner og med å trekke de militære styrkene ut av Europa over-

Forts. neste side

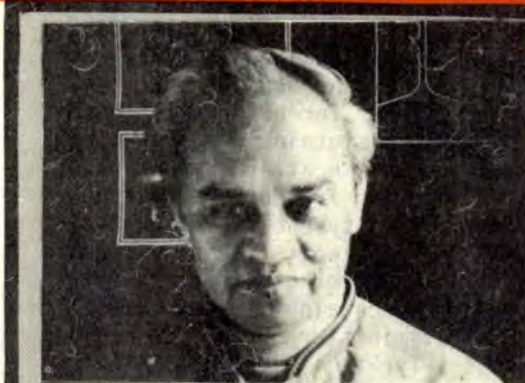
Kraftstasjonsforbund, NEKF, hadde forsøkt å undergrave heismontørenes krav gjennom å kople heismontørene sammen med resten av forbundet. Dermed la forbundsledelsen alt til rette for at regjeringen ved kommunal- og arbeidsminister Aune kunne true med tvungen lønnsnemnd. Bare det kontante svaret fra heismontørenes tillitsmenn om at de i så fall anbefalte ulovlig streik for sine medlemmer, tvang regjeringen til å trekke trusselen tilbake. Regjeringen visste av tidligere erfaring at heismon-

Forts. neste side

Kommunistisk enhet

Etter en gjennomgripende og grundig diskusjon mellom K.A. og K.U.L. er det nå oppnådd full politisk og organisatorisk enhet i den kommunistiske bevegelsen i Norge. Gjennom diskusjonene på K.A.s sommerleir ble det tatt et viktig skritt mot en enhetlig plan for utvikling og konsolidering av hele bevegelsen, og på grunnlag av felles diskusjoner og felles praktisk aktivitet gjennom lengre tid er nå organisasjonene kommet fram til enhet.

K.U.L. har fullt ut anerkjent K.A. som det partibyggende sentrum i den kommunistiske bevegelse, og ser det som sin hovedoppgave å rekruttere kadre til

LE VAN KY

Mens USA fortsetter sin aggresjon i Sør-Vietnam med uforminset styrke bygger PRR landet. - Se intervju side 6 med lederen for Republikken Sør-Vietnams provisoriske revolusjonære regjeringsinformasjonsbyrå i Oslo

K.A. på universitetet. K.U.L. vil, som K.A.s universitetsorganisasjon, sette sine krefter inn som støtte for arbeiderklassens kamp. På universitetet vil laget videreføre sin kamp mot "universitetsmarxismen" som ikke knytter ann til arbeiderklassens kamp, og bekjempe og drive tilbake småborgervestres innflytelse politisk og ideologisk. Som alternativ til disse retningers forfalskninger vil laget stille marxismen-leninismen, og forene vitenskapelig marxistisk teori med en konsekvent kommunistisk politikk. Gjennom vedtak av statutter og politisk plattform har K.U.L. klart definert sin oppgave som en del av den kommunistiske bevegelsen i Norge.

I skarp kontrast til småborgervestres prinsippløse enhetsmakeri, har den kommunistiske bevegelse nådd fram til enhet på klassekampens og marxismen-leninismens grunn. Enheten mellom K.A. og K.U.L. markerer et nytt skritt på veien fram mot det kommunistiske partiet.

Folkerepublikken KINA 25 år

1. oktober 1949 ble Folkerepublikken Kina proklamert. Forut for denne datoen hadde det kinesiske folket, under ledelse av Kinas Kommunistiske Parti og dets formann Mao Tse-tung, ført en langvarig og bitter kamp mot utenlandsk imperialisme og innenlandsk reaksjon. Først ble den japanske imperialismen og fascismen knust av de røde frigjøringstroppene. Etter at japanerne var blitt kastet ut av landet måtte frigjøringstroppene ta opp kampen mot Tsjiang Kai-sjek og Kuo-

mintang-troppene som var godt understøttet av USA-imperialismen. Disse ble og

Forts. side 8

Siste:

Heismontørstreiken.

Se siste side.

Imperialistisk...

Forts. fra side 1

for EECs økonomiske framstøt i området. Handelskrig var karakteristikken i avisoverskriftene allerede for over et år siden.

Den siste Kypros-krigen innebærer at den økonomiske og politiske kampen nå munner ut i sin nødvendige konsekvens: militær konfrontasjon. Riktig nok er det ikke USA og EEC som kjemper direkte, men det er de som representerer hovedkreftene bak kulissene.

Med sin hovedstøtte i fasciststyrer og militærjuntaer har USA hatt et dårlig utgangspunkt i kampen om Middelhavsområdet. EEC har kunnet stå fram som en forkjemper for demokrati i området, og fått tilslutning fra de voksende kapitalistiske krefter som har behov for en frigjøring fra de foreldede USA-støttede militærstyrene for å kunne utvikle en moderne kapitalistisk økonomi. Dette utgangspunktet ga seg først uttrykk i at da sosialdemokraten Eccevit overtok statsministerposten etter militærstyret i Tyrkia i fjor, kom det straks antydninger om tyrkisk tilnærming til EEC og om avvikling av de amerikanske basene i landet. Det samme gjentok seg enda klarere da det portugisiske fascistregimet ble styrtet tidligere i år. Den "demokratiske" regjeringen har etter dette - med sosialdemokrater og revisjonistiske "kommunister" i ledelsen - ført en konsekvent tilnærmingsslinje til EEC. Denne flytende situasjonen var bakgrunnen for den siste Kypros-konflikten. Med USA og CIA i ryggen forsøkte den greske militærjuntaen å konsolidere sin stilling ved å innføre et nikkedokkestyre på

Kypros i stedet for den stadig mer selvstendige Makarios. Men dermed gravde juntaen og USA bare sin egen grav. Den økende borgerlig-demokratiske opposisjonen i Hellas slo til, vellet juntaen, og opprettet et styre som nå har gått inn for avvikling av de amerikanske basene, gresk tilbaketrekking fra NATOs militære planleggingskomité, og fullt medlemskap i EEC.

I løpet av et år har det dermed skjedd en omfattende nyoppdeling i Middelhavsområdet. USA står i realiteten tendensielt igjen med bare full kontroll i Spania, som imidlertid også vakler mer og mer i retning av det samme som skjedde i Portugal. EEC er på rask frammarsj i området. Med i bildet hører også at Sovjet-samveldet - den tredje imperialistiske stormakten - forsøker å fiske i det rørte vannet, bl.a.

gjennom sine revisjonistrepresentanter i Middelhavslandene.

Utviklingen går mot en stadig sterkere EEC-dominans i Middelhavsområdet. Dette skjer samtidig med en nyoppdeling i Asia, hvor bl.a. Japan fullstendig har overtatt USAs rolle som økonomisk stormakt i Sør-Korea.

Fire hovedblokker er således nå engasjert i nyoppdelingen i verdensmålstock - USA, EEC, Japan og Sovjet-samveldet. Kampen mellom disse skjerpes stadig etter hvert som behovet for markeder øker. Med stor sannsynlighet vil også enheten innen EEC bli avløst av kamp mellom stormaktene der. Denne utviklingen har allerede ført til militære konfrontasjoner. Det eneste som kan hindre at den ender i storkrig, er proletarisk revolusjon.

Kapitalistene deler verden mellom seg, ikke på grunn av noen særskilt ondskap, men fordi det stadium kon-

sentrasjonen har nådd, tvinger dem til å gå denne vegen for å få profitt, og fordelingen foretas etter "kapital", "etter makt" - noen annen måte å dele på kan det jo heller ikke finnes i vareproduksjonens og kapitalismens system.

... imperialistiske kriger er absolutt uunngåelig på et slikt økonomisk grunnlag, så lenge den private eiendomsrett til produksjonsmidlene består.

Lenin, i Imperialismen.

Heismontör...Forts. fra side 1

tørene mener alvor. To ganger tidligere - i 1932 og 1937 - har de ved å vise en enestående utholdenhet streiket seg tvers gjennom lov til seier for sine krav. (Vi viser til artikkelen om heismontørenes historie inne i avisa.) I tråd med disse erfaringene - og i overensstemmelse med mønsteret fra de ulovlige streikene i 1970 - hadde heismontørene nå gjort alle de nødvendige forbedringer med nedsetting av egen streikekomité osv.

Lønnsnemndstrusselen bekrefter på ny at staten og lovverket er et redskap i hendene på borgerskapet til å undertrykke arbeiderklassens kamp. Det videre

forløp viser imidlertid at når arbeiderklassen åpent slår fast sin vilje til samlet å sette borgerskapets lovverk tilside, blir skremslene døde og maktesløse.

Med sin tilbakevisning av tvungen lønnsnemnd har heismontørene ikke bare styrket sin egen kamp, men forsvart bruken av streikevåpnet og vist vegen videre framover for hele arbeiderklassen. Den riktige vegen er å sette loven om lønnsnemnd tilside, den går tvers igjen om loven. I den siste tida er det blitt gjennomført demonstrasjonsstreiker mot loven om tvungen lønnsnemnd, bl. a. i Odda. La oss først understreke at vi av all kraft støtter den allmenne kampen mot tvungen lønnsnemnd. Men vi tror ikke at denne typen demonstrasjonsstreiker fører fram. For det første har loven ikke latt seg rokke av slike streiker tidligere. For det andre - og det er det viktigste - hører lover av typen loven om lønnsnemnd uadskillelig sammen med kapitalismen, de er en nødvendig bestanddel av kapitalistenes diktatur. Om den eksisterende loven om lønnsnemnd lar seg rokke, vil den derfor bare bli erstattet med en annen som i praksis går ut på det samme. På denne bakgrunn tar vi på det sterkeste avstand fra en politisk linje i kampen mot tvungen lønnsnemnd som baserer seg på den illusjon at lovverket under kapitalismen kan bli noe annet enn et redskap for kapitalistene rettet mot arbeiderklassen, en nøytral rett hevet over klassene. Lovverket kan bare endre karakter ved kapitalismens erstatning med sosialismen og arbeiderklassens maktovertakelse.

Under kapitalismen har arbeiderklassen bare en veg å gå, den vegen heismontørene i praksis har gått: nemlig å sette lovverket tilside ved utvetydig å demonstrere at det ikke vil bli respektert. Tilbaketrekkingen av trusselen om tvungen lønnsnemnd mot heismontørene viser at denne vegen også fører fram. Den representerer det eneste språket borgerskapet forstår, fordi den demonstrerer at alle illusjoner om det borgerlige lovverket er kastet på skraphaugen og at arbeiderklassen utelukkende setter sin lit til sin egen, i siste instans, overlegne makt.

Heismontørenes krav i denne konflikten tar sikte på å bevare arbeidsplassene. Dette siktepunktet innebærer samtidig en trygging for publikum av heismontørene. Det retter seg mot arbeids-"giverne"s ønske om å bruke mer og mer uflårt arbeidskraft til arbeid med heisene. På denne måten vil arbeids-"giverne" skaffe seg bedre styring med arbeidskraften og økt profitt. Heismontørene på sin side ønsker trygge arbeidsplasser hvor det utføres nyttig arbeid, ikke profittmakeri, som Ole Skog sier i vårt intervju med ham i dette nummer. Dette er krav og ønsker som endelig og fullt ut bare kan sikres gjennom kapitalismens opphevelse og arbeiderklassens maktovertakelse. Formålet med den kapitalistiske produksjon har ikke noe med trygghet og dekning av menneskelige behov å gjøre, det er utelukkende å øke profitten og dermed kapitalen. Heismontørenes kamp har derfor nødvendigvis et revolusjonært perspektiv.

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863-Kampen, Oslo 5
Postgiro: 206842

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Esther Bergerud
Harald Berntsen
Line Dedichen
Egil Engeland
Kjell Hovden
Eyvind Viken

Ansvarlig: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr. 15.-
Røde Fane pr. år - kr. 15.-
Pengene kan betales på postgiro 20 68 42
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for
Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 30.- pr. år
Røde Fane kr. 30.- pr. år

Den økonomiske kampen og kommunistenes oppgaver

Det som kjennetegner kapitalismens utvikling i Norge i dag er høykonjunktur, og styrking av Norge som imperialistisk stat, gjennom utviklingen av oljeindustrien. Dette har i store deler av landet medført et stramt arbeidsmarked, og derved sterkere framstøt fra arbeiderklassen når det gjelder dens økonomiske krav. Streiken ved Norsk Hydro i sommer viste ganske klart at det er mulig å oppnå lønnstillegg som oppveier reallønssenkningen de siste årene, og som ligger langt over de skammelige resultater som ble påtvunget arbeiderne ellers ved tariffoppgjøret. Imidlertid må det stå klinkende klart at betingelsene for at slike resultater kan oppnås er at det finnes en kampberedt arbeiderklasse som er villig til om nødvendig å bryte med den faglige legalisme for å få gjennomført sine krav. Det at f.eks. lokomotivførerne av Arbeidsretten ble idømt erstatning og elektrikerne ble pålagt tvungen lønnsnemnd, viser at kapitalistene konsekvent slår ned på arbeidernes lønnskrav i de tilfeller der de anser seg sterke nok til dette. Bare en kampbevisst arbeiderklasse som er villig til å gjennomføre kampen på tvers av sosialfascistene i LO-apparatet og borgerstatens lovverk kan midlertidig forsvare klassens økonomiske stilling.

Imidlertid er det to viktige hovedspørsmål som må tas i betraktning når det skal legges opp en kamplinje i den nåværende situasjon. Det ene er endringen i taktikk fra borgerskapets og sosialdemokratiets side i faglige kampsituasjoner under en høykonjunktur, og det andre er at styrkingen av Norge som imperialistisk stat uunngåelig styrker opportunismen innen arbeiderbevegelsen. Når det gjelder borgerskapets og sosialdemokratiets taktikk, så er den i alle situasjoner innrettet på fortsatt å binde arbeiderklassen til borgerstaten og den faglige legalismen. Under den nåværende høykonjunktur med store fortjenester for norske kapitalister koster økonomiske innrømmelser fra kapitalistenes side dem mindre enn langvarige ville

streiker som uunngåelig vil skjerpe kampviljen og misnøyen på arbeidsplassene, og direkte gå ut over deres profitt og konkurranseevne. Mot denne bakgrunnen må kapitalistenes innrømmelser og sosialdemokratiets avventende holdning i arbeidskonflikter sees. Dette er en taktisk bra utgangsposisjon for arbeiderklassens økonomiske kamp, men hvis det ikke finnes en revolusjonær ledelse, innebærer det samtidig en fare for at illusjoner om kapitalismens vesen kan styrkes.

Her kommer spørsmålet om opportunismen i arbeiderbevegelsen inn. Opportunistiske retninger har nøyte sammenheng med imperialismens utvikling. Opportunismen har nettopp som sin viktigste oppgave å avlede arbeiderklassens kamp fra dens eget klassegrunnlag og legge dens økonomiske kamp inn under en borgerlig og småborgerlig ledelse. Dette er objektivt både DNAs, LOs og SVs viktigste funksjon, og mot denne bakgrunn må deres politikk bekjempes og drives tilbake. De borgerlige og småborgerlige retninger innen arbeiderbevegelsen legger hovedvekten på å begrense den faglige kampen til bare å dreie seg om lønns-spørsmål, og forsøker å hindre at den blir satt inn i en videre politisk sammenheng. De utgjør borgerskapets forlengede arm innen arbeiderklassen.

DNA's stilling som dominerende reformistisk retning innen arbeiderbevegelsen svekkes mer og mer, samtidig som SV rykker fram som en ny skanse for kapitalen. DNAs nye avventende taktikk i enkelte arbeidskonflikter må også sees ut fra deres kamp for å redde restene av sin posisjon innen arbeiderbevegelsen, og dermed også bevare borgerskapets ideologiske hegemoni innen klassen. Samtidig viser hele SVs politikk, som klasse-messig er småborgerlig, at de i enhver situasjon er villig til å tilpasse seg borgerskapets taktikk og fullt ut godta borgerstatens lovverk og det korporative LO-apparatet. Dette bekrefter nok en gang at K.A.s vurderinger av småborgerskapet som en kontrarevolusjonær

klasse har full gyldighet.

Betingelsen for at arbeiderklassens kamp skal føre til seier er at det bygges en kommunistisk ledelse som kan slå tilbake opportunismen innen arbeiderbevegelsen, og utvikle klassekampen på klassens eget grunnlag, uavhengig av alle andre klasser og lag. Betingelsen for at dette skal skje er at arbeiderklassens framskredne lag tilføres revolusjonær bevissthet. Dette er det kommunistenes oppgave å gjøre, gjennom studievirksomhet og allsidig propaganda for marxismen-leninismen. Det er viktig å slå fast at en faglig militant holdning ikke i seg selv fører til politisk bevissthet om arbeiderklassens historiske rolle og dens oppgaver. Bare gjennom arbeiderbevegelsens forening med den vitenskapelige sosialisme kan en revolusjonær bevegelse bygges ut.

Kommunistisk Arbeiderforbunds hovedoppgave er å utvikle forståelsen for nødvendigheten av et kommunistisk parti innen arbeiderklassen, slik at dens mest framskredne og bevisste del aktivt kan delta i byggingen av dette partiet. Vi henvender oss til de arbeidere som begynner å bli klar over at det kapitalistiske utbyttersamfunnet forlengst har utspilt sin rolle. Arbeiderklassens egen bevegelse med kampenhet på revolusjonær grunn må bygges opp, og styrkes gjennom utviklingen av klassekampen. Denne bevegelsen vil ikke bare forsvare klassens økonomiske stilling, men også rette kampen direkte mot kapitalistenes profitt og hele det kapitalistiske samfunnssystemet. Bare et virkelig kommunistisk parti kan lede denne kampen og føre den fram til seier gjennom den sosialistiske revolusjon og opprettelsen av proletariats diktatur. Gjennom dannelsen av Kommunistisk Arbeiderforbund er de første skritt mot dette partiet tatt.

Ta kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund

Oslo: Egil Engeland, Nedre Skogvei 4, C, Oslo 2.
Lillehammer: Reidun Håkedal, Hybelbygget, Rom 209,
Storhove, 2600 Lillehammer.
Lillestrøm og omegn: Marie Nordby, Bekkevn. 4,
2006 Løvenstad.
MLU/Lillestrøm: Stein Hoftvedt, Storgt. 3, B,
2000 Lillestrøm.
Bærum: MLU/Bærum, Postboks 41, 1345 Østerås.
Drammen: Peter O. Pedersen, Solberggt. 10, B, 3000 Drammen.

MLU/Tønsberg: Tor Larsen, Dronning Åsas vei 4, B,
3100 Tønsberg.
Kristiansand: Ingeleiv Henden, Skutevn. 6, E,
4620 Vågsbygd.
Vennesla: Ole Langeland, 4652 Øvrebo.
Bergen: Jan Erik Ryen, Forstandersmuget 2, B, 5000 Bergen.
Trøndelag: Thor Ragnar Dybwad, Boks 86, 7501 Stjørdal.
Tromsø: Tore Birkeland, Malmvn. 214, 9020 Tromsdalen.

Ole Skog: Da vi ville slåss, la forbundet bare kjepper i hjulene for oss

- Hensikten med denne streiken er å beskytte vårt fag, sier forretningsfører- en i Heismontørenes Fagforening, Ole Skog, i en samtale med "den røde Arbeideren", og fortsetter: - Vi ønsker at bare fagfolk skal kunne arbeide med heiser. NAF ville ikke binde seg til dette, men ønsker derimot å kunne benytte ufaglærte i arbeidet. Dette har de oppnådd anledning til gjennom de nye heisforskriftene, som bare setter krav til firmaene, ikke til arbeiderne. Vår tids prefabrikerte heiser åpner muligheten for NAF til å bli uavhengig av fagfolk. Men publikum har all interesse av at heisene blir ivaretatt av fagopplærte folk, ikke bare av folk som kan behandle støpsel og ledninger.

Vår forening har tatt opp spørsmålet om etterutdanning i elektronikk for heismontørene for å følge med i den tekniske utvikling. Dette har vi selv måttet stå for. NAF ville ikke gi sitt bidrag, - også en måte å skvise oss ut på.

- Er det for å senke lønnsutgiftene NAF ønsker å benytte ufaglært arbeidskraft?

- Ikke primært det. Jeg tror det vesentlige for NAF er å få en sterkere styring med arbeidskraften enn den de har med heismontørene. Streiken er derfor i denne forstand av politisk karakter. Vi ønsker en arbeidsplass hvor det utføres nyttig arbeid, ikke profittmakeri.

- Hvorfor ble dere ikke utsatt for tvungen lønnsnemnd?

- Dette ble vi truet med. Norsk Elektriker- og Kraftstasjonsarbeideres Forbund - det forbundet vi er organisert i - forsøkte å kople heismontørene sammen med alle elektrikere i oppgjøret, i den hensikt å presse gjennom lønnsnemnd. Kommunal- og arbeidsminister Aune innstilte da også ut fra dette opplegget på tvungen lønnsnemnd. Styret og tilitsmennene i vår fagforening vedtok da enstemmig å anbefale streik likevel, og da ble lønnsnemndtrusselen trukket tilbake.

Forbundet har spilt en dårlig rolle for oss i denne saken. De snakker bare om å forhandle og samarbeide. Når vi ville slåss, la de bare kjepper i hjulene for oss.

- Bygde dere på noen erfaringer da dere anbefalte streik på tvers av en eventuell lønnsnemnd?

- Vi bygde på egne erfaringer. Vi har gode erfaringer med ulovlige konflikter sjøl. Vi har ikke vært den mest lydige foreninga. For eksempel streiket vi ulovlig i 1937, på tross av Arbeidsretten. Til slutt måtte Arbeidsretten likevel frifinne oss, etter at vi hadde vist at vi ikke lot oss skremme.

På denne bakgrunn har vi god forståelse for ulovlige konflikter når spørsmålene ikke kan løses på annet vis. Og det er ikke sjeldent. For eksempel er det nesten umulig å få til møter med NAF uten at det tar urimelig lang tid.

- Gjorde dere forberedelser på ulovlig streik?

- Vi gjorde alle de nødvendige forberedelser. Vi valgte streikekomite, aktivitetskomiteer osv. på forhånd. Det er av største betydning å aktivisere alle medlemmer under streiken, for å holde

streikefronten. Dette har vi nå klart.

- Hva mener du om tvungen lønnsnemnd?

- Vår forening går prinsipielt mot lønnsnemnd. Vi støtter demonstrasjonsstreiken i Odda mot lønnsnemndloven. Lønnsnemnd fratar arbeiderne deres eneste våpen, streikevåpnet. Ingen tar arbeidsgivernes våpen.

- Hvordan har NAF reagert på streiken?

- De snakker blant annet om at vi ønsker en "monopolisering" av faget. Men vi ønsker ikke dette, men en forsvarlig fagopplæring - vi vil ikke nekte noen adgang til læra. NAF tier derimot om at de selv faktisk har monopol, gjennom autoriseringen av firmaene.

- Dere har startet eget firma under streiken?

- Firmaet er benyttet i alle våre streiker.

- Hvordan er stemningen blant de streikende?

- Stemningen og aktiviteten er på topp. Det er 100% oppslutning både i Oslo og i de andre byene. Her skal vi huske at det var 80% deltakelse i uravstemningen over riksmeklingsmannens forslag, og 85% nei-stemmer! Vi er forberedt på langvarig streik, og kommer ikke til å gi oss.

Slutter Ole Skog, som kan vise til tidligere seige kamper fra heismontørenes side som vekt bak sine ord.

Intervjuer Harald Berntsen.

Ved 25-års jubileet for sin stiftelse i 1955 lot Heismontørenes Fagforening Arvid G. Hansen utarbeide en 25-års beretning om foreningens virke. Resultatet bekrefter fullt ut riktigheten av Ole Skogs uttalelse (se intervju i dette nummer) om at Heismontørenes Fagforening "ikke har vært den mest lydige foreninga". Med solid bakgrunn i egen erfaring fra et mangeårig virke i den kommunistiske delen av arbeiderbevegelsen har Arvid G. Hansen her gitt en usedvanlig lærerik og spennende framstilling av heismontørenes historie, som først og fremst er en kamphistorie.

FRA HEISMONTØRENE HISTORIE:

"Husk: Faen tar en kaldsmed

25-års beretningen viser at den kampen heismontørene i dag står oppe i, kampen for anerkjennelse av deres fag, ikke er noen ny problemstilling, men går som en rød tråd gjennom hele foreningens historie. Som en like rød tråd går foreningens vilje og evne til å sette sine krav gjennom på tvers av både det borgerlige rettsapparatet og et LO-apparat som gang på gang har stilt seg i motsetning til heismontørenes krav.

Disse to trådene løper sammen allerede fra foreningens stiftelse. Heismontørenes Fagforening ble stiftet i 1930, på bakgrunn av en teknisk utvikling som hadde gitt elektrikerfaget en økende betydning og gjort heismontørene til mekanikere og elektrikere på en gang. De mente derfor at de ikke skulle ligge inn under jernoverenskomsten som tidligere, men var berettiget til å komme over i Elektrikerforbundet og dermed på et høyere lønnsnivå. For å oppnå dette ble foreningen stiftet. LO-sekretariatet nektet imidlertid å godkjenne foreningens innmelding i Elektrikerforbundet.

tok foreningen enstemmig å holde fast på sin tilknytting til Elektrikerforbundet, og uttalte: "Den siste overenskomst for Jern- og Metall viste jo også at dette forbund, sammen med Landsorganisasjonen, på ingen måte har søkt å ivareta våre interesser, eller bedret våre kår, trass der fra Heismontørenes Forening ble gjort flere direkte henvendelser til Landsorganisasjonen, før overenskomsten ved siste lockout var brakt istand." Bakgrunnen var at Fortuna Mek. Verksted i 1931 hadde meldt seg inn i Mek. Verksteders Landsforening, MVL, i den hensikt å gjennomføre verkstedsoverenskomstens lønnsnedslag. I samsvar med sitt oppdrag for kapitalistklassens interesser hadde Arbeidsretten etter protest fra fagbevegelsen godkjent lønnsreduksjonen. Men da Fortuna den 16. april 1932 foretok utbetaling av den reduserte lønna, gikk montørene til arbeidsnedleggelse. Reaksjonen fra LO og representantene fra Jern- og Metall og Elektrikerforbundet var avstandtaken fra aksjonen og pålegg til

heismontørene om å trekke oppsigelsen tilbake.

"Heismontørene nektet å lystre slik ordre", skriver Arvid G. Hansen. Neste fase var stevning for Arbeidsretten, med lett forutsigelig resultat: Dom om at arbeidsnedleggelsen var tariffstridig og plikt til å gjenoppta arbeidet. Men heller ikke denne ordren ville heismontørene lystre.

Heismontørene ga heller ikke etter da NAF forlangte rettsforfølgelse av arbeiderne for å skremme dem med bøter og fengsel. Heismontørene kjempet nå der-

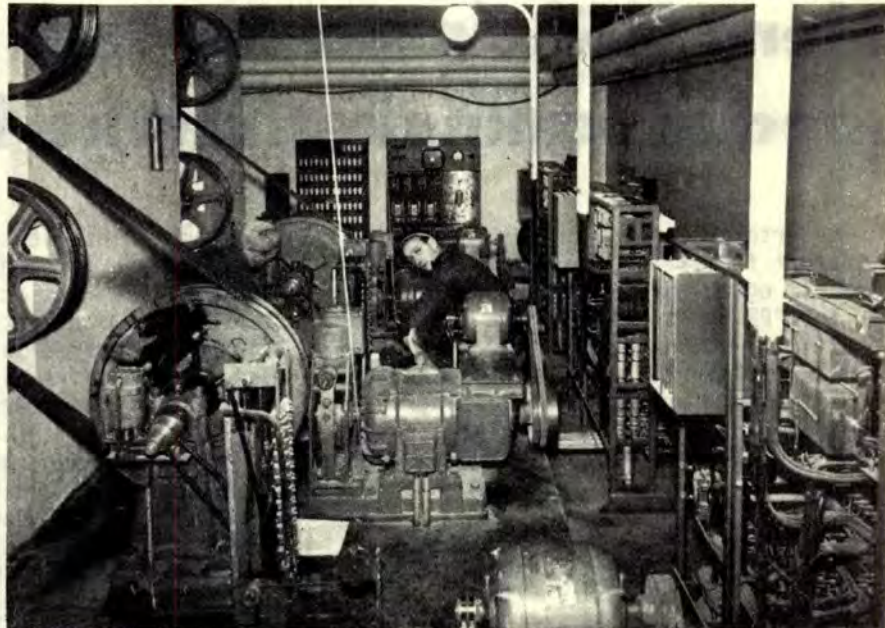
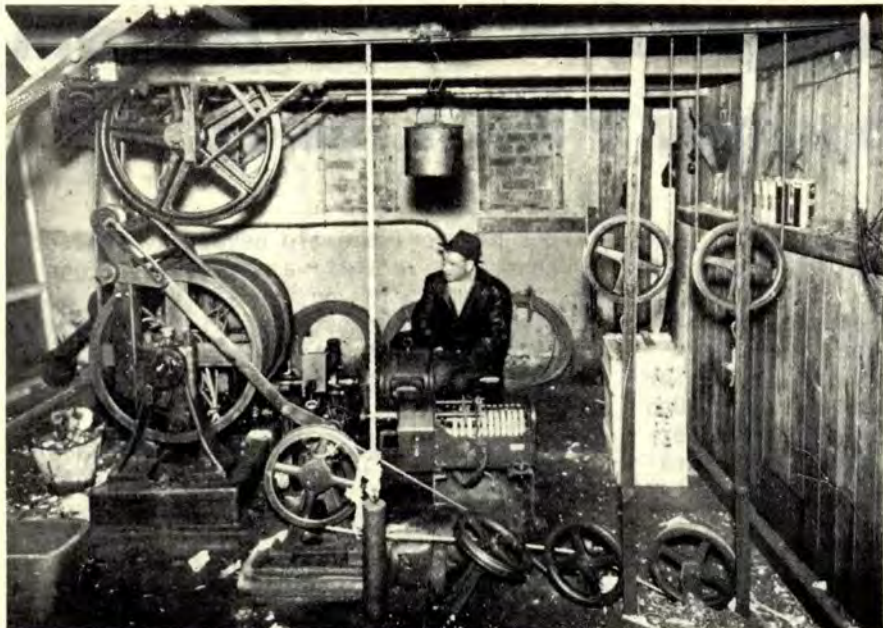
NY KONFLIKT I 1937.

Arvid G. Hansen skriver: "I 1937 var heismontørene praktisk talt ute i en 7 måneders streik, idet de var ute i sympatistreik for elektrikerne fra 16. juni til 12. oktober 1937. Så var de i arbeid til 22. oktober 1937, da arbeidet ble lagt ned, og gikk da i streik igjen til 10. januar 1938."

Streiken fra 22. oktober var ulovlig. Den hadde utgangspunkt i utløpet av heismontøroverenskomsten 1935-37. Saken gikk rett til mekling, hvor det ikke ble

Men heismontørene bøyde seg verken for dette pålegget fra forbundet, dommen i Arbeidsretten, eller forbundets etterfølgende trussel om eksklusjon av de streikende. De sto fortsatt fast på sitt da de ble innkalt til Grønland politistasjon og truet med bot og fengsel, da NAF fikk presset forbundet til å erklære de streikendes arbeid for fritt, og etter fullbyrdelsen av trusselen om eksklusjon.

Dermed hadde NAF uten resultat brukt alle mulige midler til å knekke de streikende, og ble tvunget på full retrett.

Interiører fra heisbransjen i gammel og ny tid.

med ikke lenger bare for seg selv. De inntok nå rollen som en modig fortropp for hele arbeiderklassens kamp mot den ekstremt arbeiderfiendtlige arbeidstvistloven fra 1927, den beryktede "tukthus"-loven.

LO og forbundene lot seg derimot presse av NAF til å si seg villig til å erklære at det ikke var noen arbeidstans for heismontørene, dvs. direkte streikebryteri. Da skjer imidlertid det interessante at NAF plutselig ikke vil ha denne erklæringen offentliggjort.

hvert år"

Denne kuvendingen fra NAFs side får bare sin fulle mening i sammenheng med at det nettopp på dette tidspunkt var igangsatt hemmelige forhandlinger mellom LO og NAF om den Hovedavtalen som kom i 1935, og med at NAF nå begynte å få øynene opp for at LO selv var den beste til å holde arbeiderklassen under kontroll - forutsatt at LO ikke kompromitterte seg for sterkt i arbeidernes øyne!

Kort tid etter dette fører også heismontørene streiken fram til en stor seier. Selv om de ikke oppnådde en overenskomst med Elektrikerforbundet som part, oppnådde de å komme vekk fra jernoverenskomsten og få egen overenskomst. NAF trakk videre tilbake de iverksatte forfølgelser og mulig erstatningskrav. Økonomisk sett ble resultatet lønnspålegg midt i en depresjon hvor lønnssenkning var regelen. Gjennom å stå fast på sitt - på tvers av den borgerlige staten og LO - hadde heismontørene tvunget kapitalistene på retrett.

tatt hensyn til heismontørenes krav, og hvor avstemningen ble koplet sammen med jernindustrien. Det hjalp ikke at heismontørene protesterte overfor Riksmeklingsmannen og NAF over sammenkoplingen, en forsøkte stadig å betrakte dem som jernarbeidere. Fra 22. oktober var den ulovlige streiken et faktum. Det heter i 25-års beretningen: "Den 8. november tok Arbeidsgiverforeningen ut stevning til Arbeidsretten. Ut fra den vurdering at streiken formelt sett utvilsomt var tariffstridig og ulovlig, vedtok forbundets forretningsutvalg enstemmig å rette et skarpt pålegg til heismontørene om å gjenoppta arbeidet straks, idet en gikk ut fra som uunngåelig at dette allikevel ville bli Arbeidsrettens dom." Det forbundet dermed hadde gjort, var bare å gjøre dommen enda mer uunngåelig (for øvrig nå - i 1937 - under Arbeiderpartistyre).

Viggo Hansteen, Foreningens prosessfullmektig under Fortuna-konflikten 1932.

Den samme Arbeidsrettssaken som skulle behandle NAFs erstatningssøksmål, førte i stedet til utvikling av et forlikforslag som betydde seier for heismontørene, og at arbeidsgiverne spaserte ut av Høyesteretts lokale med halen mellom beina. Det skulle tas opp reelle forhandlinger om akkordtariff, erstatningskravet ble frafalt, det var enighet om ved tariffrevisjonen i 1939 å søke å få en felles overenskomst for alle heismontører, straffeforfølgelsen skulle stilles i bero, og eksklusjonen av heismontørene ble opphevet.

Seieren for heismontørene var så dundrende at borgerskapet gremmet seg. I sin bok "Demokratisk forfall" klager Per Vøgt over "slapphet, feighet, unnfallenhet" fra arbeidsgiverne og Arbeidsretten overfor de ulovlig streikende heismontørene.

+++

På denne bakgrunn blir det høyst forståelig at kommunal- og arbeidsminister Aune trakk tilbake trusselen om tvungen lønnsnemnd da heismontørene svarte med å erklære full beredskap til ulovlig streik. Borgerskapet har all grunn til å skjelve for heismontørenes historie. Arbeiderklassen har derimot avgjørende lærdommer å hente av den. For arbeiderklassen gjelder fortsatt sekretær Andreas Torps appell om kampberedskap i marsnummeret av "Elektrikeren" fra 1937:

"Arbeiderne har lenge nok ventet på bedre tider! Nu er det kommet. Husk! Fa'en tar en kaldsmid hvert år."

H.B.

VIET-NAM

intervju med lederen for Republikken Sør-Vietnams provisoriske revolusjonære regjeringsinformasjonsbyrå i Oslo

Mens USA fortsetter sin aggresjon i Sør-Vietnam med uforminsket styrke bygger PRR landet.

Underteknelsen av Parisavtalen betød et stort framskritt for det vietnamesiske folk og må karakteriseres som en seier for PRR og et nederlag for USA-imperialismen. Utviklingen etter Parisavtalen har imidlertid vist at USA ikke har oppgitt håpet om innflytelse og herredømme i Viet-Nam. Thieu-regimets provokasjoner, overgrep og avtalebrudd viser dette.

- Kan du fortelle litt om utviklingen slik den har funnet sted etter underteknelsen av Parisavtalen?

- Som dere sikkert vet har USA hatt aggressive hensikter i Viet-Nam i mange år. Allerede i 1950 var det amerikanske krigsskip som anløp Saigons havn til støtte for de franske kolonistene. I 1954 var Nixon selv på besøk i Dien

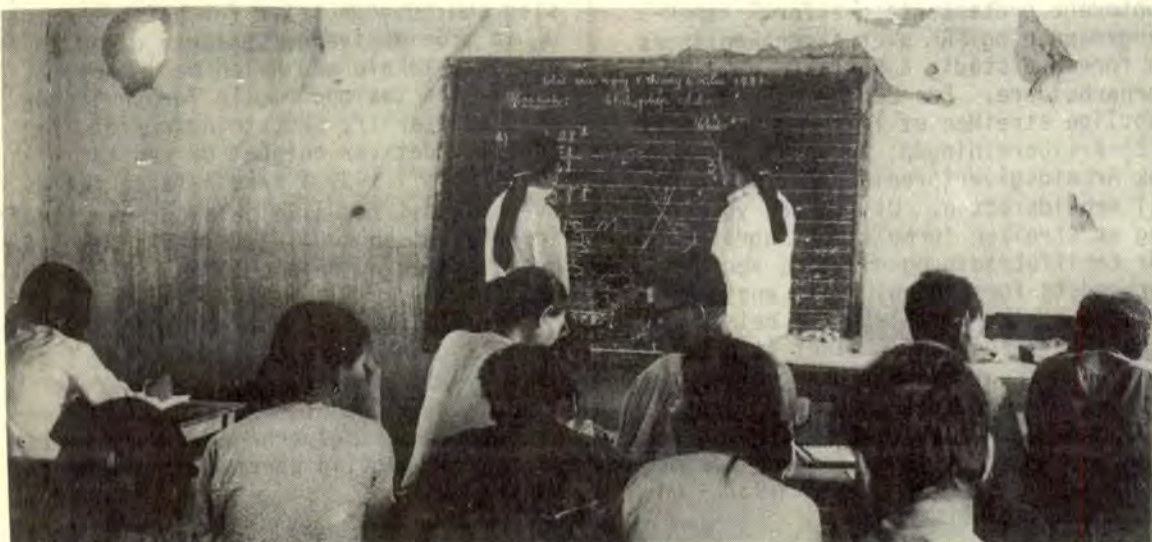
å betale krigserstatning til DRV. Dette var et meget strategisk tilbakeskritt for USA. De fortsatte allikevel å intervenere i Sør Viet-Nam ved å støtte opp om og forsyne Saigon. Hensikten med denne massive hjelp er å gjøre Sør Viet-Nam til en amerikansk koloni. Den militære bistanden består i millioner av tonn med våpen og ammunisjon. Fra 28. januar 1973, det vil si dagen etter underteknelsen av Parisavtalen, og til slutten av juni 1974 har USA sendt ulovlig til Saigon: 694 kampfly, 1100 tanks og panservogner, 204 sjøstridsfartøy, 800 kanoner og 1 mill. tonn ammunisjon og bomber. Bare i de 6 første mdr. i 1974 sendte USA 190 fly og blant disse var det 80 fly av typen F-5-E, en meget moderne og avansert flytype som Saigon ikke hadde før Parisavtalen. Dessuten

Det ble jo i sin tid hevdet av senator Kennedy i Senatet at budsjettpostene "teknisk hjelp" og "prosjekter for utvikling av demokratiske rettigheter" dekket finansieringen av fengselsvesenet i Saigon. Kan du bekrefte dette?

- Både militæroperasjonene og hele fengselssystemet er helt avhengig av budsjettposter i USA. Og dette avhengighetsforhold gjelder ikke bare utstyr til å gjennomføre de forskjellige operasjonene, det gjelder også planene for militæroperasjonene. Alle disse er jo laget i Washington og formidlet til Saigonadministrasjonen gjennom det som kalles Defence Attaché Office. Det er et kontor for militærattascheer som er tilknyttet den amerikanske ambassade i Saigon. Foruten denne ambassade er det 4 store konsulater i Sør Viet-Nam. Disse konsulatene befinner seg i de samme byene som tjente som hovedkvarter i de 4 militære områdene før Parisavtalen. Konsulatene har flere militære rådgivere i sin stab.

Gjennom disse konsulatene blir ikke bare militæroperasjonene dirigert, men også politioperasjoner innenfor Saigons egne kontrollsoner. Når det gjelder nivået i den militære bistanden til Saigonadministrasjonen så kan man se på tallene for de 3 siste årene. Det vil si siste krigsår og de to første såkalte fredsår. I løpet av budsjettåret 1972/73 (før Parisavtalen) var den militære bistanden til hele Sørøst Asia på 2 milliarder 735 millioner dollar, mens det for budsjettåret 1973/74, altså etter Parisavtalen, var på 4 milliarder 69 millioner dollar. Dette er vel og merke offisielle tall oppgitt av tidligere forsvarsminister Richardson. Det er verd å legge merke til at mesteparten av denne militærhjelp gikk til Sør Viet-Nam, det er her USA satser mest. I 1974/75 ba Nixon-administrasjonen gjennom forsvarsdepartementet om 1.6 milliarder dollar til ren militær bistand for Saigon. I tillegg ba han om 750 millioner dollar til økonomisk bistand og 183 til "andre formål". I forslaget ble det henvist til det foregående budsjettår, som var på 1.128 milliarder dollar. Jeg siterer disse tallene for å vise at USAs engasjement i Sør Viet-Nam øker. Denne massive støtten bruker Saigonhæren til å angripe de områder som er og har vært under PRRs kontroll helt siden Parisavtalen ble underteknet. Disse angrepene forårsaker både død, lidelser og forskjellige former for ødeleggelser.

Det er ikke bare de rene militære angrepene som er problemer for befolkningen, men også politioperasjoner, opp-

Bien Phu for å innsisere anlegget. Etter Geneve-forhandlingene var USA bak dannelsen av SEATO, den sørasiatiske sikkerhetspakten og de førte en tilslørt krig mot det vietnamesiske folket, de brukte en strategi som het spesialkrig og lokalkrig. Det vil si en skrittvis opptrapping av de amerikanske styrkene. I begynnelsen var det bare amerikanske rådgivere til Saigonhæren, men etterhvert ble det landsatt store troppestyrker. Men tiltross for de enorme ressurser som USA satte inn både i bakkekrigen i Sør Viet-Nam og den intensive bombingene av Nord Viet-Nam led USA mange store nederlag og ble tilslutt tvunget til å undertegne Parisavtalen. Ved denne avtalen sa USA seg enig i å anerkjenne de grunnleggende nasjonale rettigheter til det vietnamesiske folket og de gikk med på å trekke tilbake sine væpnede styrker og å anerkjenne realiteten at det i Sør-Viet-Nam var to administrasjoner. De gikk også med på

ble det i disse 6 første mdr. sendt 300 tanks, 200 kanoner, 4 krigsskip, 700000 tonn bensin og 400 000 tonn ammunisjon og bomber. Dette viser at forsyningsnivået i hvert fall ikke er blitt mindre enn det var like før og like etter Parisavtalens undertekning. I tillegg til krigsmateriell er det i Sør Viet-Nam 25297 amerikanske rådgivere. Herav er 14980 knyttet til forsvarsdepartementet og de forskjellige våpengrener innen Saigonhæren, resten er tilknyttet passiviseringsoperasjonene og politiet til Saigonadministrasjonen. Akkurat denne formen for støtte til Saigonregimet viser at USA fortsetter den samme politikken, det vil si vietnamiseringen av krigen som er å få Saigonhæren til å kjempe for USA. Og de har her funnet en metode i innblandingspolitikk i Sør Viet-Nam som er mer tilslørt enn før.

- Er det ikke slik at det beryktede fengselsvesen i Saigon utelukkende finansieres over det amerikanske statsbudsjettet?

renskningsaksjoner, tvangsvervingsaksjoner osv. som gjøres av Saigonpolitiet. Siktemålet for disse operasjonene er ofte å få kontroll over befolkningen. Det gjøres på den måten at folk jages ut av egne områder og stues sammen i flyktningeleire som mer ligner på konsentrasjonsleire. Det er nå 1.6 mill. mennesker som lever i slike konsentrasjonsleire bak Saigons piggrådsperringer. Siden Parisavtalen ble underteknet har Saigonhæren vært ansvarlig for ca. 420 000 brudd på våpenhvilebestemmelsene i avtalen. Dette inkluderer ca. 40 000 bombetokter mot PRR-områder. PRR og DRV står fast ved Parisavtalen. Vi har vært meget tilbakeholdne når disse angrepene har funnet sted. Vi har prøvd å vise vår ærlige vilje til å få istand en virkelig fred i Viet-Nam. Ved siden av å forsvare våre områder har vi kommet med flere konkrete forslag for løsning av de forskjellige problemer mellom Saigon og PRR. Saigon har hele tiden nektet å svare på en alvorlig måte. Det siste forslaget har fått navnet 6-punktsforslaget som ble fremmet i mars i år. Dette forslaget tar opp rekkefølgen av de mest umiddelbare problemer som må løses. Forslaget tar

for det første opp en våpenhvile, der nest løslatelse av alle politiske fanger og sikring av demokratiske rettigheter for befolkningen i Sør Viet-Nam. Vi framsatte forslaget i denne rekkefølge fordi det er umulig å komme fram til en politisk løsning i Sør Viet-Nam uten at disse grunnleggende faktorer er sikret. Og etter at de er sikret kan man gå til opprettelsen av Nasjonalrådet for nasjonal forsoning som vil organisere valg i landet. Tilslutt kan man gå til demobilisering av hærene. Saigon har også for disse punkters vedkommende nektet å forhandle. I stedet fortsetter de sine angrep på våre områder.

I løpet av de halvannet år vi har vært nødt til å forsvare våre områder, har vi påført Saigonhæren tildels store tap. Det dreier seg bl.a. om 781 fly som vi har skutt ned eller ødelagt, 4353 militære kjøretøyer, 622 kanoner, 609 sjøstridsfartøyer, 200 000 tonn med bensin og 6000 tonn med bomber som er ødelagt eller satt ut av spill. Dette er store seire for våre styrker, men alle tiltak er gjennomført for å bevare stillingene slik de var i januar i fjor. PRRs linje er å forsvare Parisavtalen fullt ut for tilslutt å få gjennomført alle bestemmelsene i avtalen. Vi vil imidlertid understreke at vi ikke kan godta at våre områder blir angrepet av Saigonhæren. Vi er nødt til å forsvare våre områder, dette er også en av måtene å forsvare Parisavtalen på.

- PRRs bestrebelser på å oppfylle Parisavtalens bestemmelser har skapt respekt, forståelse og sympati hos hele det vietnamesiske folk og ellers i verden. På den annen side et stadig tydeligere bilde av et korrumpert Thieu-regime som utelukkende bygger på USA-dollar og

vold. Disse motsetningene skaper vel framgang for PRR?

- Det er klart at folk i Sør Viet-Nam og ellers i verden nå blir mer og mer klar over at det er USA og Saigon som er ansvarlig for den spente situasjon i Sør Viet-Nam i dag. Det er de som systematisk bryter bestemmelsene i Parisavtalen. Samtidig som det går opp for fler og fler at det er PRR og DRV som gjennomfører avtalen. På grunn av denne erkjennelsen kan vi se at PRRs stilling både i Sør Viet-Nam og på det internasjonale felt blir mer og mer konsolidert. PRR blir etterhvert betraktet som den eneste legitime, den eneste virkelige representant for Sør Viet-Nam. Vi har kunnet konsolidere regjeringen ved å etablere en revolusjonær administrasjon helt ned på landsbyplan. Regjeringen er også konsolidert på sentralt plan, det vil si at den revolusjonære administrasjon eksisterer i samtlige 44 provinser på såvel det lokale som det regionale plan. Vi har videre desentralisert administrasjonen ved å dele Sør Viet-Nam inn i 5 forskjellige soner. Delingen er skjedd på grunnlag av de forskjellige situasjoner distriktene befinner seg i.

- Hvordan skjer oppbyggingen i de frigjorte områder?

- Når det gjelder den økonomiske utviklingen så har PRR delt ut til befolkningen 2.1 millioner hektar dyrkbar jord. Blant disse 2.1 mill. befinner 71,7 % av samtlige rismarker seg i Sør Viet-Nam. Den tekniske utvikling i jordbruket har gjort det mulig å øke avlingene fra år til år.

Den kulturelle utviklingen.

- Det er i dag ca. 1 mill. elever, barn og eldre, på de forskjellige skoler i de frigjorte områder. Dette tallet inkluderer ikke studenter i universitetet og høyskoler. Skolene er bygget ut slik at det er ingen som har bodd en tid i PRR-områdene som ikke kan lese og skrive.

På det rent kulturelle område så prøver vi å aktivisere befolkningen ved å oppmuntre til deltakelse i sang eller dansegrupper lik den gruppen som besøkte Oslo for en tid siden. Det finnes både offisielle og amatørgrupper av denne art.

- Hvordan er helsetjenesten utbygget?

- Alle landsbyer er dekket av en eller annen form for helsetjeneste. Enten det dreier seg om et helsekader som kan utføre førstehjelp eller en sykesøster som er stasjonert på stedet, så har alle tilgang til hjelp fra en som er mer eller mindre kvalifisert. Helsetjenesten er desentralisert, men det finnes 2-3 større sykehus på poliklinikkbasis som administreres av helsedepartementet. Stort sett kan det vel sies at vi har greid å høyne levestandarden. Takket være en forholdsvis rask utvikling av jordbruket, forholdene tatt i betrakt-

ning, har vi sikret befolkningen nok å spise. Vi må imidlertid ikke underslå de vanskeligheter vi har og den lange veien vi har foran oss.

- Kontrastene mellom PRRs relative utvikling i de frigjorte områdene og Thieu's voldsherredømme, merkes den?

- I områdene under Thieu-regimets kontroll, blir undertrykkelsen mer og mer fascistisk. Dette regimet tjener bare USAs interesser og absolutt ikke befolkningens. Dette kan man se ved at det er en større og større del av befolkningen som kan karakteriseres som den 3. kraften, det vil si folk som ikke vil støtte PRR som sådan, men som har mange av de samme meningene om fred og uavhengighet, nå kjemper hardt mot Thieu-regimet. De kommer mer og mer ut i offentlighet og i det politiske liv og de gir mer og mer uttrykk for motstand på vegne av resten av befolkningen. Vi kan f. eks. se på kampen til en kvinne som fru Ngo Ba Thanh som er advokat og som har sittet i Thieu's fengsel og som nå organiserer de intellektuelle. Hun står som et symbol for de intellektuelles kamp mot Thieu-regimet. Vi kan også se på en kamp som en stor gruppe katolske prester har begynt å føre mot korrupsjonen innen Saigonregimet. Disse tre hundre prester har utgitt et dokument som ikke bare går mot enkelte tilfeller av korrupsjon, men som går mot hele måten Thieu-regimet utøver sin makt på. Det er verd å merke at det nettopp er blant katolikkene at Thieu og hans forgjengere har hentet en god del av sin støtte.

Det er for noen dager siden dannet et politisk parti av buddhistmunkene ved landets største pagode ved Am Quang. Dette partiet går klart mot Thieu-regimet og det system det representerer.

Når det gjelder de store massene av det arbeidende folk så blir livet verre og verre. Det er meget stor arbeidsledighet, bl.a. på grunn av de amerikanske styrkenes tilbaketrekning og det finnes ikke alternativt arbeid for mange. Saigonavisen har satt tallet til 2 mill. arbeidsledige menn (hvor mange arbeidsledige kvinner, sier Saigonavisene ikke noe om). Det er en gruppe som er blitt hardt rammet i det siste, nemlig taxi-

sjåførene som hittil har kunnet livberge seg ved taxikjøring med sine mopeder. Men nå er det innført store skatter og avgifter på dette yrket slik at mange nå ikke klarer å livberge seg lenger. I de fleste fabrikker som er amerikanskeide pågår det kamp for høyere lønninger. I det hele tatt kan en si at kampen for en bedre levestandard øker blant Saigons arbeidere. For det første kampen mot arbeidsledighet, det vil si overfor regjeringen - at den gjør noe med dette problemet - og for det andre de som har arbeide, fører kamp på sin arbeidsplass.

Jeg har allerede nevnt de 1.6 mill. fanger i konsentrasjonsleirene. Disse

Forts. side 9

så langsomt, men sikkert, slått tilbake og 1.oktober 1949 kunne den frie og uavhengige Folkerepublikken Kina utropes.

Imperialismen og reaksjonen hadde måttet døyve et av de største nederlagene gjennom historien. Over en fjerdedel av jordas befolkning hadde blitt befridd; de hadde kastet av seg imperialismens åk.

FOLKE

Den 1. oktober 1949 samlet hundretusener av mennesker seg i Pekings gater for å feire dagen og gi sin hyllest til Mao Tse-tung som hadde stått i spissen for det kinesiske folkets kamp i en menneskealder. Stemningen var høy, og taktfaste slagord til støtte for Kinas Kommunistiske Parti og den nye folkerepublikken ljomet gjennom gatene.

Men det kinesiske folket nøyde seg ikke bare med denne seieren. De var klar over at det bare var en, riktig nok uhyre viktig, delseier. Veien framover mot det endelige målet, kommunismen og det klasseløse samfunnet, er både lang og hard. Ingen visste på forhånd om det ville lykkes det kinesiske folket å nå dette målet, en var hele

Vietnam... Forts. fra side 7

1.6 mill. består hovedsakelig av bønder. Også blant disse foregår det nå en organisering med sikte på å slå seg tilbake til sine landsbyer. Grunnen til at de blir holdt der er selvfølgelig at Thieu ikke vil at de skal dra til steder hvor de muligens kan komme i kontakt med PRR.

Når det gjelder de som har jobb innen Saigonhæren, og det er ganske mange, så er alle de menige tvangsvervet. Dette fører ikke til særlig god moral, men i tillegg begynner de nå å skjønne at denne hæren ikke kjemper for det vietnamesiske folket, men for USAs interesser. Etterhvert som denne bevisstheten brer seg blant soldatene blir det flere og større mytterier, til og med deserteringer. Hele enheter av soldater har i noen tilfeller gått over til de revolusjonære styrkene. I mange andre tilfeller har de ført kamp i sine leire i den hensikt å bli sendt hjem.

- Midlene som USA brukte i sitt forsøk på å knekke det vietnamesiske folket var mange. Et av midlene var ved bruk av kjemikalier å ødelegge for alltid det vietnamesiske folks eksistensgrunnlag - jorda -. Kan skaden i det hele tatt utbedres?

- Når det gjelder USAs ødeleggelser av jorda i Vietnam så er dette et stort spørsmål for utviklingen av jordbruket. Det er hundretusenvise hektar som er blitt ødelagt av kjemikalier eller bomber. Generelt sett kan man si at vi gjør så godt vi kan for å gjøre jorda dyrkbar igjen. Når det gjelder den jorda som er skadet ved kjemikalier så er det bare å si at vi må prøve oss fram for å finne en metode å rense jordover-

flaten på. Vi er endel på vei, men det er et meget stort arbeid og det er et forskningsfelt som nettopp er påbegynt. Når det gjelder de 26 mill. bombekratre som er spredd rundt om i Sør Vietnam

så fylles de etterhvert. Det kan nevnes at det iflg. amerikanske beregninger er 200 000 ueksploderte bomber i Sør Vietnam. Dvs. at bomber sluppet av amerikanske fly og piloter eksploderer stadig og forårsaker død og ødeleggelser.

- Den norske presse kommenterer fra tid til annen situasjonen i Sør Vietnam,

redaksjonelt og nyhetsmessig. Hva er ditt syn på oppdekkingen, gir den et riktig syn på f.eks. om USAs fortsatte engasjement eller gir den et skjevt bilde av forholdene?

- Generelt kan det vel sies at det er lite dekning av situasjonen i Sør Vietnam i den vestlige presse. For sin del prøver Saigon og USA gjennom sine propagandaorganer å dekke over sannheten og å gi endel usanne opplysninger. Jeg er derfor takknemlig for å få denne anledningen gjennom "den røde Arbeideren" å informere leserne om det som er situasjonen i Sør Vietnam, nemlig at USA fortsetter sin aggresjon mot det vietnamesiske folk, men i en annen form enn før. Den politikk de gjennomfører nå er å underslå PRRs eksistens og stilling, både i Sør Vietnam og i verden ellers. Dette til tross for at PRRs stilling er blitt ytterligere styrket etter Parisavtalen. Det er hittil 13 land som har anerkjent PRR etter Parisavtalen. Og i forskjellige internasjonale fora er PRR bedre ansett nå enn før Parisavtalen ble underteknet.

Tilslutt vil jeg understreke at PRR står fullt og fast på Parisavtalen. Vi vil gjerne at USA og Saigon også etterlever avtalens bestemmelser. Men hvis de fortsetter med sin aggresjon så har de bare større nederlag i vente. I vår kamp for fred og rettferdighet for det vietnamesiske folk har vi fått støtte fra folk i hele verden, også det norske. Og jeg vil benytte anledningen, gjennom "den røde Arbeideren"s lesere, å takke alle som har støttet oss konsekvent gjennom alle disse årene. Vi håper at vennskapet mellom våre to folk vil øke for hver dag som går.

Intervjuer: Eyvind Viken.

tida klar over at klassekampen så langt fra var slutt. Også under sosialismen, under proletariats diktatur, eksisterer det klassekamp mellom borgerskap og proletariat, mellom proletarisk og borgerlig tenkning.

Vi ser i dag at Kina har kommet langt på vei. Hittil har massenes år-

Også utenrikspolitisk har Kina de siste år feiret store triumfer. Kina har fått sin velfortjente plass i FN, USA har måttet gi opp forsøket på å isolere Kina, f.eks. ved at Nixon i sin tid måtte bite i det sure eplet og akseptere en invitasjon til Kina. Kina har også fått den tredje verdens folk som sin trofaste allierte. Utviklings-

Lenge leve Folkerepublikken Kina!

Lenge leve Kinas Kommunistiske Parti!

Lenge leve marxismen-leninismen - Mao Tse-tungs tenkning!

Lenge leve den proletariske internasjonalismen!

REPUBLIKKEN KINA 25 ÅR

våkenhet avslørt alle revisjonistiske og imperialistiske agenter. Liu Shao-Shi's og Lin Piao's forsøk på å gjenopprette kapitalismen og knytte Kina til det sosialimperialistiske Sovjet var på forhånd dømt til å mislykkes, pga. massenes årvåkenhet og partiets ideologiske kamp. Mens befolkningen i Sovjet og de andre statskapitalistiske land i Øst-Europa opplever stadig forverra levestandard og stadig blir holdt i tvangstrøye av den herskende klassen, går Kina under ledelse av Kinas Kommunistiske Parti, seierrikt fram på sosialismens og revolusjonens vei. Industri og jordbruk er i stadig vekst. Levestandarden øker dag for dag.

landene har fått tiltro til Kina, pga. at Kina i praksis har vist seg å være deres forbundsfelle og støtte i kampen mot supermaktenes forsøk på å tilrane seg deres verdier.

Den kommunistiske bevegelsen i Norge, representert ved Kommunistisk Arbeiderforbund, Marxist-leninistiske Ungdomsgrupper og Kommunistisk Universitetslag gleder seg over denne utviklingen. Kina er, sammen med de andre sosialistiske land (Albania, Demokratiske Republikken Vietnam og Nord-Korea), den internasjonale arbeiderklassens viktigste støtte i dens kamp for revolusjon og sosialisme.

**ALLE MACHT
AAN DE
ARBEIDERS**

En almen tendens i alle utviklede kapitalistiske land er at det etterhvert oppstår og utvikler seg proletariske kommunistiske partier og organisasjoner. Dette er et resultat av klassekampens utvikling og arbeiderbevegelsens forening med sosialismen, og er et eksempel på at de våpen som vil forårsake kapitalismens fall, nå smies. Etter den store splittelsen i den kommunistiske verdensbevegelsen i begynnelsen av 1960-årene, fulgte det en periode med studentkamper og oppsving for solidaritetsarbeidet med undertrykte folk i de fleste vest-europeiske land. Dette var ingen kommunistisk bevegelse, og den hadde hovedsakelig sitt fotfeste ved universiteter og høyskoler. Disse bevegelsene som imidlertid på det daværende tidspunkt var historisk progressive, solidarisererte seg med Folkerepublikken Kina og K.K.P., og de dannet i de fleste europeiske land såkalte "m.l."-organisasjoner.

"M.l."-organisasjonene hadde imidlertid den svakheten at de hadde lite eller intet grunnlag i arbeiderklassen, og da klassekampen ble skjerpet utartet de til rent småborgerlig folkevennorganisasjoner som fullstendig isolerte seg fra arbeiderklassen og etterhvert antok de en direkte kontrarevolusjonær karakter. For leserne vil S.U.F. være kjent som

den norske avarten av denne "m.l."-bevegelsen.

Fra omkring 1970 skjer det et markert vendepunkt i omtrent alle vest-europeiske land. De proletariske kreftene i og utenfor disse småborgerlige organisasjonene bryter med deres politiske linje, og tar opp kampen for å bygge opp kommunistiske partier. Utviklingen av streikebevegelsene og økningen av arbeiderklassens politiske bevissthet slenger folkelighetsbevegelsen på historiens skraphaug.

De nye kommunistiske organisasjonene sto alle på en konsekvent marxist-leninistisk linje, og tok utgangspunkt i arbeiderklassen som den eneste revolusjonære klassen i kampen for sosialismen. I Belgia førte utviklingen av klassekampen til at det i 1970 ble dannet en revolusjonær kommunistisk organisasjon, som ble kalt AMADA. Organisasjonen ble oppkalt etter forbokstavene i navnet til avisen deres: Alle Macht Aan De Arbeiders. (All makt til arbeiderne).

AMADA fikk sin ilddåp gjennom utviklingen av den store gruvearbeiderstreiken i Limburg, som organisasjonen tok aktivt del i. Streiken var rettet mot den korporative fagbevegelsen i Belgia som inngikk en avtale med arbeidskjøperne som opphevet streikeretten og bandt arbeiderne til en statlig lønnsavtale. Borgerstaten satte inn statspolitiet mot de streikende, men streiken førte allikevel til at den kommunistiske bevegelse ble utviklet og konsolidert.

AMADA har utviklet seg til å bli et sterkt og fast sammensveiset kommunistisk parti, med en fast forankring i arbeiderklassen. Både i politisk styrke og kvantitet står partiet fram som et av de sterkeste kommunistiske partiene i Vest-Europa. Det har egen ungdomsorganisasjon, studentforbund, anti-imperialistisk solidaritetsfront, og en egen kvinneorganisasjon hvis fremste oppgave er å støtte arbeidernes faglige og politiske kamp. Ved siste valg i Belgia fikk AMADA 20 000 stemmer, og i Antwerpen oppnådde det et høyere stemmetall enn revisjonistpartiet.

I 1973 brøt det ut en omfattende havnearbeiderstreik i Belgia. Avantgarden og lederen av streiken var AMADA, som i kamp mot både sosialdemokrater og revisjonister ledet og utviklet streiken.

Streiken ble utløst gjennom krav om lønnsforhøyelser, men den ble utviklet til en politisk klassekamp mot både borgerstaten og fagbevegelsen, og den varte i 8 uker. Den belgiske regjeringen forbød streiken, og armeen ble satt inn mot de streikende. Dette kunne imidlertid ikke knekke de revolusjonære havnearbeiderne, og mens de streikende forsvarte seg mot borgerstatens voldsapparat på sine arbeidsplasser, arrangerte den revolusjonære kvinnebevegelsen en ulovlig protestdemonstrasjon som samlet 5 000 deltakere. Demonstrantene gikk 4 kilometer til Rådhuset der de angrep bygningen med det resultat at borgermesteren og hans stab måtte søke dekning, mens vinduer og alt løsøre ble knust. Bakgrunnen for aksjonen var et direktiv om demonstrasjonsforbud og portforbud, som borgermesteren hadde sendt ut.

Solidaritetsaksjoner for de streikende havnearbeiderne ble gjennomført på mange arbeidsplasser over hele Belgia, og streiken førte til et nytt sterkt oppsving i hele arbeiderklassen.

Siden 17. juni i år har det foregått en straffesak mot streikeledelsen som risikerer strenge straffer for sin modige og bevisste holdning. Prosessen vil ikke være avsluttet før den 22. oktober, og det er tydelig at den blir brukt som et ledd i en økende hetskampanje mot den stadig sterkere kommunistiske bevegelsen. Det er videre på trappene en lov for å forby den kommunistiske bevegelsen og alle streikekomiteer.

Alle borgerskapets forfølgelser tiltross: AMADA styrkes og utvikles som en genuint proletarisk organisasjon på klassekampens og revolusjonens vei. Kommunistisk Arbeiderforbund uttrykker sin ubrytelige solidaritet med de av våre belgiske kamerater som er rammet av borgerstatens undertrykkelsesapparat. Vi ønsker AMADA ny framgang og nye seire i kampen for revolusjonens og sosialismens sak. Interesserte som ønsker nærmere kontakt med AMADA eller abonnere på partiets aviser kan skrive til: M.L. De Roeck, Postbus 473, 2000 Antwerpen.

Iskra.

Referat fra sommerleiren

Som nevnt i d.r.A. nr.8 var Dvergsøya utenfor Kristiansand sommerens møtested for en første omfattende samling av den revolusjonære bevegelsen i Norge omkring Kommunistisk Arbeiderforbund. Leiren strakte seg over fire dager i fellesferien, og foruten Forbundet deltok også Kommunistisk Universitetslag (KUL) og Marxist-leninistisk Ungdom (MLU). Den kommunistiske bevegelsen i landet er i dag inne i en avgjørende fase med konsolidering og samling (noe som bl.a. understrekes av KULs nylige anerkjennelse av K.A. som moderorganisasjon, se annet sted i avisa). Og når de høye forventninger en slik situasjon setter til en sommerleir, ble innfridd til fulle, skyldtes det i første rekke gode teoretiske og praktisk-politiske diskusjoner.

Det viste seg å være allmenn enighet blant leirdeltakerne om nødvendigheten av å styrke K.A. som det kommunistiske

sentrum i dagens Norge. Det vil bli en svært viktig oppgave å ta opp mer spesielle ungdoms- og studentsaker i tida framover. Men om dette skal kunne gjøres på en skikkelig måte - i klar front mot alle småborgerlige og venstresosialdemokratiske retninger - må det skje med utgangspunkt i et sterkt sentrum i arbeiderklassen. K.A.s profil vil bli helt avgjørende for i hvilken grad KUL og MLU makter å detonere seg i forhold til andre grupper. Diskusjonen omkring disse forholdene fortsetter og vil bli intensivert.

Arbeidet med den kommunistiske presse kommer til å bli en høyt prioritert oppgave. Ut fra synet på K.A.s sentrale stilling var det også enighet om at arbeidet med "den røde Arbeideren" er det viktigste. Nettet av korrespondenter må utbygges, og avisa må bli hele bevegelsens kollektive organisator. Dermed blir avisarbeidet en del av den

bolsjeviseringsprosess Forbundet nå må igjennom. I den nåværende fasen innebærer denne at partidannelsen forberedes gjennom etablering av bedriftsceller og styrking av den demokratiske sentralisme. Den direkte partibyggen- den fasen kan først starte med et skikkelig grunnlag i industrien. Den demokratiske sentralisme skal særlig tjene til å motvirke den liberalismen som det borgerlige samfunn uopphørlig produserer og reproducerer. I denne sammenheng vil kadervurdering og metoden med kritikk og sjølkritikk stå sentralt. Bare en organisasjon som har vært igjennom en periode med bolsjevisering, kan være i stand til å trekke til seg bredere lag av arbeiderklassen. En ytterligere forutsetning for dette er at den politiske debatten i Forbundet styrkes.

Forts. side 13

i synsvinkelen

Den første legeerklæring om at man ikke tåler å bo på samme sted som sigøynere, er nå utstedt. (Aftenposten, 21/9 1974) Legeerklæringen sier at naboskap med sigøynere vil påføre Herr X og hans familie så store påkjenninger at det kan medføre katastrofe. Ja, ja, hvis dette går igjennom så er det skapt en interessant presedens. Personlig kunne vi godt tenke oss en legeerklæring som sier at visse personer må absentere seg fordi de er usunne for vår helbredstilstand. Vi tenker på naboskapet med visse nazigeneraler og breikjakede, korthårede CIA agenter på Kolsås. Vi har len-

ge hatt en sterk følelse av at deres tilstedeværelse er usunne for vår helbred og kan føre til katastrofe for den norske proletarfamilie. Hvis det nå virkelig skulle la seg gjøre å fjerne disse parasitter ved hjelp av en legeerklæring, så lover vi å begynne å tro på den fredelige overgang til sosialismen.

Nå er det ikke alle agenter som er korthårede med tyggegummikjever. Det fins unge menn i sorte folkevogner med lytterutstyr, eldre tykkfalne menn i grå mercedes og sportskledde unge menn i Volvo Amazon. Disse kan observeres på de forskjellige steder, sikrest i sidegater under demonstrasjoner.

Heller ikke må glemmes de tynnhårede middelaldrende menn som med påtrengende selvutslettelse snubler seg inn i forretninger som selger progressiv (les: farlig) litteratur. Alle disse kan vi godt greie oss foruten, det forhøyer blodtrykket vårt at en skal være med å betale høye gasjer til folk som leker post og røver i voksen alder.

Det er også andre som virker nedbrytende på vårt velvære, visse koryfeer i Kr.F. for eks., og ikke å forglemme den allfaderlige og altomtalande biskop. Nå har disse riktignok norsk statsborgerskap, men det har jo sigøynerne også, så da står de vel likt. Dessuten innehar disse personer, etter eget sigende, også pass til Guds rike. Retrettmuligheten er således tilstede. Til den påtenkte legeerklæring kan vi anføre at vi er sterkt allergisk overfor det perverse hykleri, som er et resultat av kombinasjonen kjødslyst, fordommer og en attityde av hellighet. Den sykelige trang hos visse av Guds nådes utvalgte til å blande seg inn i kvinnens selvfølkelige rett til selvbestemt abort, er på bakgrunn av foranstående forståelig. De syns kanskje det smaker av fugl. En Herrens tjener kan jo ikke bare gå inn og kjøpe seg en pornofilm når han trenger det. Slikt spørs i grasrota med en gang. Og ikke alle er like smarte som Herr Mo som klarte å få sett samme pornofilm åtte ganger - Luringen!

Derimot så kan Alf R. Bjercke godt bli. Denne l'enfant terrible des Høyre er ingen belastning for vår helbred. Tvertimot så er han en av årsakene til vårt forventede lange liv som en ustopkelig kilde til en sunn og god latter. Måtte han bare slippe til med en politisk analyse i Aftenposten igjen!

OBS.

LES OGSÅ

Organ for Marxist - Leninistisk ungdom

Marxist-Leninistisk Ungdom
Postboks 41 - Postnr. 1345 Østerås

Om studiearbeidet

Kommunistisk Arbeiderforbunds grunn-sirkel i marxismen-leninismen-Mao Tse-tungs tenkning bygger på 6 møter.

1. Grunnlaget for samfunnsutviklingen og klassespørsmålet.
2. Kapitalismens politiske økonomi.
3. Staten - den herskende klasses undertrykkelsesredskap.
4. Imperialismen - kapitalismens høyeste stadium.
5. Det kommunistiske parti.
6. Kampoppgavene i dag - kampen for dagskravene og kampen for et kommunistisk parti.

Litteratur som benyttes er følgende:

Marx: Det kommunistiske manifest, kr.1.
Heftet "Politisk økonomi" utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-
Heftet "Staten" av Lenin, utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-

Heftet "Utdrag av arbeidstvistlovene og lov om lønnsnemnd i arbeidstvister", kr.1.-

"Hovedavtalen mellom LO og NAF (LO), gratis.

Heftet "Hva er imperialismen", utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-

"De økonomiske kampers lærdommer" (Strassbourgertesen), kr.4.-

Kommunistisk Arbeiderforbunds prinsipp-program og arbeidsprogram er offentliggjort i Røde Fane nr.1-1973, kr.2.-

"Den dialektiske og historiske materialisme" av Stalin (hefte Ny Dag eller Oktober), kr.4.-

J. Stalin: "Partiet" (hefte utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg), kr.3.-

Som tilleggslitteratur kan dessuten anbefales:

Lenin: "Staten og Revolusjonen".

Marx: Lønn, pris og profitt.

"Unntakslovene og NATOs beredskapsplaner" (utg. av Kampanjen Norge ut av NATO, som hefte).

"Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid"s første program.

"Sitater fra Formann Mao Tsetung" - (Den lille røde).

Møteplanene er lagt opp med flest mulige praktiske eksempler. Utgangspunktet for studiene er at teorien må anvendes i praksis hvis den skal bli en materiell kraft.

Ta kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund!

Organiser studievirksomhet på din arbeidsplass eller i ditt boligområde!

Noen av Kommunistisk Arbeiderforbunds medlemmer var i Albania i sommer. Der lærte vi, meget om hvordan et virkelig sosialistisk land skal bygges opp. Det ble også klart at Kommunistisk Arbeiderforbund bygger sin politikk på de samme marxist-leninistiske prinsipper, både nasjonalt og internasjonalt, som Arbeidets Parti i Albania gjør. Bl. a. er K.A.s faglige politikk i overens-

hvert bruk, og store gartnerier, spesielt med drivhus for tomater på tilsammen flere tusen meter på hvert bruk.

Det opprettes også mange og store maskin-stasjoner på landsbygda. Jordbruket har nå 12.500 store traktorer til disposisjon, og er forøvrig høyt mekanisert. Praktisk talt alt korn høstes for eks. med skurtreskere.

Somrene er meget tørre i Albania og

man legge stor vekt på den videre kamp mot religionens innflytelse og på den marxist-leninistiske skolering, særlig av ungdommen. 150 tusen ungdommer har frivillig arbeidet på bygging av nye jernbaner rundt om i landet. I disse arbeidsleirer foregår en omfattende skolering i marxismen-leninismen. Alle studenter arbeider 1 måned i året ved bygging av nye jernbaner, og får derved kjennskap til arbeiderklassens kår, samtidig som de studerer de marxistiske klassikere.

Revisjonismen kommer nemlig ikke fra arbeidende, skitne hender, men oppstår alltid i toppskiktet av partiene!

Når det gjelder fordelingen av gode, det vil si inntektene, følger vi det prinsipp at det ikke skal være store skilnader. Skillet mellom den lavest lønnede arbeider og den høyest lønnede bedriftsleder er bare to ganger. Prisene på alle varer er faste, og det albanske folk vet ikke hva inflasjon er. Det finnes ingen skatter på befolkningen og legehjelp og medisiner er gratis. De sosiale utgifter beløper seg til ca. 2% av lønnen.

Alt dette kunne ikke oppnås uten ved hjelp av en plan-økonomi. For å bygge en virkelig sosialistisk stat må man gå den marxist-leninistiske vei. Albania har vist at sosialismen kan bygges ikke bare av store, men også av små land, selv om de er krigsatt av fiender. Det å bygge sosialismen er å mobilisere kreftene til et helt folk. Dette oppnås bare under partiets ledelse. Sosialismen bygges av menneskene, men partiet viser veien man må gå. Sosialismen i et land må forsvares med våpen i hånd. Dere må på en riktig måte forklare norske arbeidere om de virkelige forhold i Albania. Men også kritisere de som baktaler de sosialistiske prinsipper, både de nasjonale som de internasjonale."

Dette skal vi gjøre i "den røde Arbeideren" i tiden framover, både når Albania blir baktalt og forholdene der blir forvrengt av borgerskapets aviser, av Arbeiderpartiet, av S.V. eller av A.K.P.

Albanias økonomi

T. Hystad.

stemmelse med Arbeidets Parti's prinsipper. Arbeidets Parti mener også at det å forvandle den faglige landsorganisasjonen i høyt utviklede kapitalistiske land til en kamporganisasjon for arbeiderklassen er revisjonisme og uttrykk for småborgerlig tenkning.

Her skal vi gjengi utdrag av et foredrag om Albanias økonomiske utvikling. Det ble holdt av et framtrepende medlem av Arbeidets Parti.

"Det er i de siste 30 år skjedd store forandringer i Albanias økonomi, først og fremst ved forandringer av eiendomsforholdene under den sosialistiske revolusjon.

Det fins to former for eiendom i Albania. Det er statseiendom og kollektiv eiendom.

Det fins to hoved-klasser i landet, nemlig arbeiderne og kollektivbøndene. Borgerskapet er likvidert som klasse og utbytningen av et menneske av et annet er helt avskaffet.

Den tekniske og materielle basen for sosialismen er nå under oppbygning i Albania. Målet er å skape det sosialistiske menneske, ved å høyne det kulturelle og ideologiske nivå.

Før krigen fantes det nesten ingen industri i Albania, men nå legges det vekt på å utvikle både industrien og jordbruket. Industriproduksjonen er steget 86 ganger fra 1938 til 1973. Industrien representerer 60% av den totale produksjonen i landet. Industrien er utviklet i mange bransjer, men mest på de områder der råvarebasene er best, og først og fremst den tunge industrien.

Utvinnningen av krom er den nest største i verden. Produksjonen av koppar, nikkel, jernmalm og olje er også forholdsvis meget stor. Derfor er utviklingen av de industrier som behandler disse råstoffer gått meget hurtig. Et stykke utenfor byen Elbasan bygges et metallkombinat. Bare en av disse bedriftene, jern og stålverket, skal beskjeftige 2500 arbeidere. Byggingen av elektriske vannkraftverk og maskinindustrien er også i rask utvikling.

Mens det i 1945 var 20 tusen arbeidere i landet, er arbeiderklassen nå vokst til 350 tusen. Stats- og kollektivbøndene utgjør 450 tusen. Industrien er den ledende faktor i økonomien og arbeiderklassen er den ledende klassen i landet, både politisk og ideologisk. Kollektiviseringen av jordbruket var en stor seier for sosialismen i Albania. Den ble avsluttet i lavlandet i 1960 og i høylandet i 1967. Det var en avgjørende forutsetning for videreutviklingen av jordbruket. Det er nå 433 kollektivjordbruk i Albania, men for 5 år siden var det 2000. Utviklingen av enda større kollektivjordbruk og statsjordbruk fortsetter og noen har over 4000 hektar dyrket mark. Det utvikles også store kollektivbruk med flere tusen husdyr på

60% av all dyrket jord blir derfor kunstig vannet ved hjelp av vanningskanaler. Praktisk talt all dyrket jord i lavlandet er nå kunstig vannet. Målet er å vanne kunstig 90% av all dyrket jord i landet. I 1973 var jordbruksproduksjonen 3 1/2 ganger så stor som i 1938. Det finnes nå mange landbruksskoler og en landbrukshøyskole med 3000 elever.

Det finnes to veier å øke jordbruksproduksjonen på:

1) ved å intensivere jordbruksproduksjonen og øke avkastningen ved øket bruk av kunstgjødsel, kunstig vanning og drenering av jorden, samt ved foredling av plante- og dyrematerialet.

2) ved å øke det dyrkede areal. Derfor er det i de siste 5 år dyrket over 100 tusen hektar ny jord og i de neste 5 år skal det dyrkes like meget.

Det foregår ingen ukontrollert flytning fra landsbygda til byene i Albania slik som i de kapitalistiske land. Ved at de store kollektiv- og statsbruk oppretter industribedrifter på landsbygda, utjevnes skillet mellom by og land, også når det gjelder levestandarden. Det sates meget på den kulturelle utvikling og den ideologiske skolering på landet. Det utvikles bevisst marxist-leninistiske kadre på landsbygda, og en del av arbeiderne flytter fra byene ut på landet for ett til 3 år av gangen.

Men den ideologiske skolering av arbeiderklassen og hele folket foregår ikke uten vanskeligheter. Det finnes fremdeles mange reaksjonære elementer, både i by og på land. Siden 1967 er presteskabet avskaffet og alle religiøse institusjoner er oppløst. Allikevel må

SELVKRITIKK.

I anledning vår artikkel på siste side i "den røde Arbeideren" nr.8-74 om K.A.s sommerleir, kom vi i skade for å rette et uheldig "sleivspark" mot K.F.M.L.(r).

Angjeldende setning lyder: "De norske kommunistene kommer altså ikke til å følge opp den usikkerhet K.F.M.L.(r) i Sverige har lagt for dagen i dette spørsmålet til så stor glede for våre hjemlige "sosialister"."

Vi anser det ikke som vår oppgave å blande oss inn i andre kommunistiske broderorganisasjoners politikk, selv om vi i visse spørsmål kan være politisk uenige. Når det gjelder spørsmålet om småborgerskapets klassemessige stilling er det ingen hemmelighet at K.A. og K.F.M.L.(r) har forskjellige politiske vurderinger. Dette må imidlertid ikke føre til at vi på en overflatisk og misforstått ironisk måte karakteriserer våre svenske kameraters politikk i dette spørsmålet, tilmed gjennom en slengbemerking i avslutningen av en artikkel.

Dette var en uansvarlig måte å behandle en politisk viktig sak på, og vi går derfor til uforbeholden selvkritikk.

Red.

G...---

Det har alltid vært litt synd på Ronald Bye. Ingen skal tro at det var lett å bli Haakon Lie over natta. Det er ikke mange gitt å klare det. Bye har da heller ikke greid det - enda gudene vet at han har prøvd.

Rett som det er har han forsøkt seg med noen durable politiske magaplask i god gammel Haakon Lie-stil, men noe har likesom manglet. Det er aldri blitt full klaff.

Ikke for det - han Haakon har fått anfektelser som det visstnok heter. I siste nummer av Fri Fagbevegelse har

han en artikkel om prisnivået her i landet som tyder på at det enten er gått over styr for ham for alvor eller at han har vært borte så lenge at han tror vi har såkalt borgerlig regjering. Ellers - er forklaringen så enkel som at det han egentlig ønsker er at vi skal bli en provins under USA i sterkere grad enn tilfellet er i dag? Ikke vet jeg - og det er jeg glad for.

Derfor er det synd på Ronald Bye. Han føler sin utilstrekkelighet satt opp mot en slik bredde og mangfoldighet. Han har derfor meddelt at han kommer

til å trekke seg fra sekretærjobben og mange er bekymret over hva han skal ta seg til. Det er ingen grunn til engstelse for det er alltid bruk for dyktige og dynamiske folk. Jeg vil foreslå i all beskjedenhet en jobb som byråsjef eller ekspedisjonssjef i kulturdepartementet. Det bør da være i musikkavdelingen. Der kan han trampe i klaveret uten at noen registrerer det. De vil tro at det er Arne Nordheim.

Referat ... Forts. fra side 10

Småborgerskapets stilling til den sosialistiske revolusjon sto i sentrum for den viktigste politiske diskusjonen på leiren. Det forelå her to syn fra starten av, som begge kommer til uttrykk i Røde Fane nr.2. I følge det første er småborgerskapet som klasse vaklende - fordi det ut fra sin pressede situasjon vil kunne slutte seg til en av de to hovedklassene, men uten at det på forhånd vil være mulig å si hvilken av dem - borgerskapet eller proletariatet - småborgerskapet fra gang til gang vil søke å alliere seg med. Når diskusjonen omkring dette spørsmålet var av så stor betydning, skyldtes det ikke minst at dette synet på småborgerskapet som "vaklende klasse" gjennom en grundig og åpen diskusjon ble samstemmig avvist - at altså enhet ble oppnådd gjennom debatt.

Kommunistenes syn er derfor entydig: småborgerskapet er som klasse reaksjonært. Det har sin klasseidentitet i ønsket om å skru historiens utvikling tilbake, i forsøket på å verne privateiendommen mot både kapitalen og arbeiderklassen, i ønsket om å hemme produktivkreftene - og i sin historiske reaksjon-

ære anti-kapitalisme (som bl.a. kommer til uttrykk i de småborgerlige politiske grupperingenenes "anti-monopolisme"). Om småborgerskapet vakler i en aktuell politisk diskusjon, er det med tanke på vilken av de to hovedklassene som best tjener dets egne interesser! Bare ved å holde fast ved denne klasseidentiteten, blir det mulig for kommunistene å trekke individuelle medlemmer av småborgerskapet over til arbeiderklassen. Å forstå småborgerskapets reaksjonære karakter som klasse, er i det hele tatt forutsetningen for å forstå skillet individ/klasse. Og uten en slik forståelse blir nettopp kommunistenes politikk overfor småborgerskapet vaklende.

Ut fra diskusjonen om småborgerskapet var det stor enighet om at studier av den historiske materialisme og marxismens politiske økonomi må stå sentralt i arbeidet framover om man i det

hele tatt skal kunne forstå konkrete og aktuelle politiske fenomener. Dette gjelder både forbundets interne og eksterne skolering. K.A. har faktisk ingen tradisjon å følge opp på dette feltet. I NKP lå studier av marxismen fullstendig nede i hele etterkrigstida. Enten ble de totalt neglisjert, eller man studerte kommunalkunnskap, debattteknikk osv. NKPs utvikling og fullstendige degenerering skulle vel i seg selv være bevis godt nok for nødvendigheten av innsikt i marxismens teori. Både K.A. og KUL har allerede god erfaring med sine grunnsirkler. Om kort tid vil det også foreligge egen studiesirkel for ungdom og en elementærsirkel for K.A. til bruk i industricellene. Styrkingen av studiene er et klart tegn på den framgangsrike perioden den kommunistiske bevegelsen i landet nå er inne i!

Fra PRRs pressekonferanse

På pressekonferansen som Republikken Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering informasjonsbyrå hadde den 27. september i Oslo, informerte direktør Le van Ky om situasjonen i Sør-Vietnam i dag. Le van Ky kunne bl.a. opplyse at Thieu-administrasjonen har tatt i bruk en rekke kvelningstiltak overfor pressen. Presseloven som er et uttrykk for fascistisk undertrykkelse, gir adgang til beslagleggelse av hele avisopplag og å stenge aviser. Redaktører og journalister kan pålegges fengselsstraffer for en rekke vage "forbrytelser", inkl. "trussel mot den nasjonale sikkerhet", som tolkes meget vidt. Saigon-regimets dekret 007 av 4. august i år forbyr pressen å trykke opplysninger om korrupsjon, pengeskandaler eller andre ting som skader regimet. Dekretet har vakt voldsom motstand blant pressefolk. I den anledning ble det i Saigonparlamentets entre holdt et møte 12/9 av pressefolk som fordømte Thieu-regimets presseundertrykkelse. Et eksemplar av Dekret 007 ble brent høytidelig og det ble reist krav om opphevelse av hele det fascistiske lovverket om pressen. Ellers kom det fram av Le van Ky's redeleggelse at det er en bred motstand mot Thieu-regimet i alle befolkningslag, og så blant de som tidligere har støttet regimet. Bl.a. har organisasjonen Folkebevegelsen mot korrupsjon (formannen

er katolsk prest) satt fram 6 anklagepunkter mot Thieu-regimet. Anklagepunktene går hovedsaklig ut på korrupsjon, bl.a. har fru Thieu for statens midler bygget et "Folkets sykehus", reservert for de rike og for Thieu-familiens nære venner. Fattige blir avvist. Anklagepunktene reiser også anklage mot Thiens og statsminister Khiems heroinsmugling. Avisene Dai Dan Toc, Dien Tin og Song Than har offentliggjort anklagepunktene. Politiet fikk ordre om beslagleggelse, men avismedarbeiderne bar opplagene ut på gata og tente på. Hundrevis av mennesker deltok etterpå i demonstrasjoner, deriblant noen parlamentsmedlemmer. Ved denne anledning smurte politiet over kameralinsene til utenlandske pressefolk. Ellers kunne van Ky på spørsmål opplyse at det anslagsvis var 250.000 politiske fanger i Thiens fengsler og at Thieu hadde bedt om bevilling fra USA for budsjettåret 74/75 som skulle omfatte 400.000 fanger. Så Thieu har åpenbart store planer.

Pressekonferansen var omfattende og god. Fakta ble underbygget av et rikholdig materiale. Den norske dagspresse glimret imidlertid med sitt fravær. Det er tydelig at den borgerlige presse ikke vil vite sannheten om situasjonen i Sør-Vietnam.

LES OGSÅ

PROLETARIAT I ALLE LAND FOREN DERE

GNISTEN

Organ for Kommunistisk Universitetslag

Fås ved henvendelse til:

Kommunistisk Universitetslag,
Filosofisk Institutt
Blindern
Oslo 3

HILSNINGSTELEGRAM

Følgende hilsningstelegram ble sendt til Kina i anledning 25-årsdagen for opprettelsen av Folkerepublikken.

Til Sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti.

Kjære kamerater!

Kommunistisk Arbeiderforbund sender sine hjerteligste hilsener til Kinas Kommunistiske Parti og det kinesiske folk i anledning 25-årsdagen for opprettelsen av Folkerepublikken Kina.

Under ledelse av Kinas Kommunistiske Parti med dets formann Mao Tsetung i spissen gjennomførte de arbeidende masser i Kina sin revolusjon, nedkjempet og fordrev den utenlandske imperialismen og styrtet det innenlandske borgerskapet og dets fremste lakei Tsjiang Kai-sjek som med understøttelse av utenlandsk imperialisme hadde holdt det kinesiske folk nede i trelldom og elendighet. Det kinesiske folk under ledelse av det ærerike K.K.P. opprettet sin egen statsmakt fri for utbytting og undertrykkelse, og har i løpet av disse 25 årene, trass i press og trusler fra ytre og indre fiender, seierrikt oppbygget sosialismen, og skritt for skritt befestet og konsolidert det arbeidende folkets makt.

På alle samfunnslivets områder har det skjedd en enorm utvikling, og den solide basis for alle framskritt er

den sosialistiske økonomien som utvikler og styrker sosialismen og skaper den materielle basis for oppbyggingen av moderne industri og jordbruk. Den store proletariske kulturrevolusjonen var et viktig ledd i revolusjonen i overbygningen og den var et uttrykk for kampen mellom de to linjene for samfunnsutvikling, den sosialistiske og den kapitalistiske. Kulturrevolusjonen påviste nødvendigheten av å fortsette klassekampen under sosialismen, for å forhindre en gjenreisning av kapitalismen slik det er skjedd i Sovjet-Unionen. Den nå pågående kritikk-kampanjen mot Lin Piao og Konfusius er også en del av den ideologiske bevæpningen av det kinesiske folk, og den er et klart uttrykk for at en stadig ideologisk bevisstgjøring og kamp mot borgerlig tenkning er en forutsetning for utvikling av produksjonen og bygging av sosialismen.

Også på det utenrikspolitiske området har Folkerepublikken Kina framstått som en konsekvent forsvarer av de undertrykte folk og det internasjonale proletariats interesser, og de har med stor kraft bekjempet supermaktens bestrebelser på verdensherredømmet.

Den 1. oktober 1949 var en historisk avgjørende dag både for det kinesiske folk og proletariatet og undertrykte folk i alle land. Under ledelse av verdens største kommunistiske parti, ble

en ny statsmakt som bygget sosialismen opprettet for 1/5 av jordens befolkning. Den betød at en viktig seier var vunnet over imperialismens og reaksjonens krefter i hele verden.

I Norge, der vi arbeider under kapitalistiske samfunnsforhold, betyr de store seire som det kinesiske folk oppnår under ledelse av K.K.P. og Formann Mao Tsetung, en stor inspirasjon og støtte i vår kamp mot borgerskapet og for den sosialistiske revolusjon. Hver ny seier som Folkerepublikken Kina oppnår i sin sosialistiske oppbygging er også en seier for proletariats kamp i Norge, og for proletariatet og alle undertrykte folk og nasjoner i hele verden.

Vi ønsker K.K.P. og det kinesiske folk til lykke i anledning 25-årsdagen for revolusjonens seier, og i dets videre kamp for sosialismens og kommunismens sak.

Leve Folkerepublikken Kina!

Leve marxismen-leninismen - Mao Tsetungs tenkning!

Leve det ærerike Kinas Kommunistiske Parti, og dets Formann Mao Tsetung!

Leve kamfelleskapet og vennskapet mellom alle revolusjonære krefter i hele verden!

Leve den proletariske internasjonalismen!

SISTE NYTT I HEISMONTØRSTREIKEN:

UTVIDES TIL PRINSIPPET OM ETTERBETALING!

ØK STØTTEARBEIDET!

Siste nytt i heismontørstreiken er at heismontørene nå ikke bare stiller seg i spissen for arbeiderklassens kamp mot tvungen lønnsnemnd, men også i kampen for å få anerkjent prinsippet om at arbeidere som har vært i streik skal ha den samme etterbetaling som når det blir enighet gjennom forhandlinger. Dette er et prinsipp som arbeidskjøperne konsekvent har motsatt seg, i den hensikt å holde arbeiderne fra å bruke streikevåpnet. Sist viste dette seg i kjøttstreiken, hvor kjøttarbeidernes forhandlere til slutt oppga minimumskravet om etterbetaling fra mai, og bøyde seg for NAFs tilbud om lønnstilleggskompensasjon for etterbetalingen. Dermed hadde NAF vunnet en foreløpig seier for sitt prinsipp om å nekte å innrømme etterbetaling for arbeidere som bruker streikevåpnet.

Heismontørene har nå utvidet streikegrunnlaget til kravet om etterbetaling for den tida de har vært i streik. Dermed er de i ferd med å vende NAFs foreløpige seier i kjøttstreiken til et sviende nederlag som vil styrke hele arbeiderklassens kampkraft i tida framover. Ikke nok med det. Heismontørene har nå dessuten sagt klart fra om at deres

lønnstillegg skal ligge over det som lønnsnemnda tilkjente elektrikerne. På denne måten vil de markere at arbeiderklassen ikke kan akseptere tvungne voldsavtgjørelser. Dermed utvider de også kampen mot tvungen lønnsnemnd.

Heismontørstreiken fører derfor nå fram mot en større konfrontasjon mellom arbeiderklassen på den ene siden og borgerskapet og dets stat på den andre siden. Heismontørene har allerede vist at de er godt organisert og har en sterk og klassebevisst ledelse. De trenger nå likevel all den støtte som hele arbeiderklassen kan gi dem! En seier for heismontørene vil være en seier for hele klassen!

ØK STØTTEN TIL HEISMONTØRENE!

Heismontørenes kamp har krav på alle arbeideres støtte. For å gjøre streiken effektiv er nå også læreguttene tatt ut i streik. Disse er ikke berettiget til å motta streikebidrag, og det trengs 6000 kr. i uka for å gi dem et noenlunde rimelig bidrag. Send støtteerklæringer og bidrag til Heismontørenes Fagforening, Youngsgt. 11, Oslo 1. Postgirokonto 9132.

De Marxist-leninistiske Ungdomsgruppene (MLU) hilser Folkerepublikken Kina:

Kamerater!

Marxist-leninistisk Ungdom vil med dette hilse Folkerepublikken Kina på 25-årsdagen for frigjøringen fra imperialismen. Den 1. okt. 1949 vil for alltid stå som en merkedag for den internasjonale arbeiderklasse. Denne dagen markerer en viktig begivenhet for verdens folk.

Det kinesiske folket under ledelse av Kinas Kommunistiske Parti kastet av seg imperialismens åk og gikk igang med arbeidet med å bygge sosialismen.

Marxist-leninistisk Ungdom vil ønske dere all mulig framgang på revolusjonens vei, med å bygge sosialismen i Kina.

Lenge leve Folkerepublikken Kina! Lenge leve Kinas Kommunistiske Parti! Lenge leve marxismen-leninismen - Mao Tsetungs tenkning! Lenge leve den proletariske internasjonalismen!

Våre varmeste revolusjonære hilsener

Marxist-leninistisk Ungdom

Stein Hoftvedt

formann